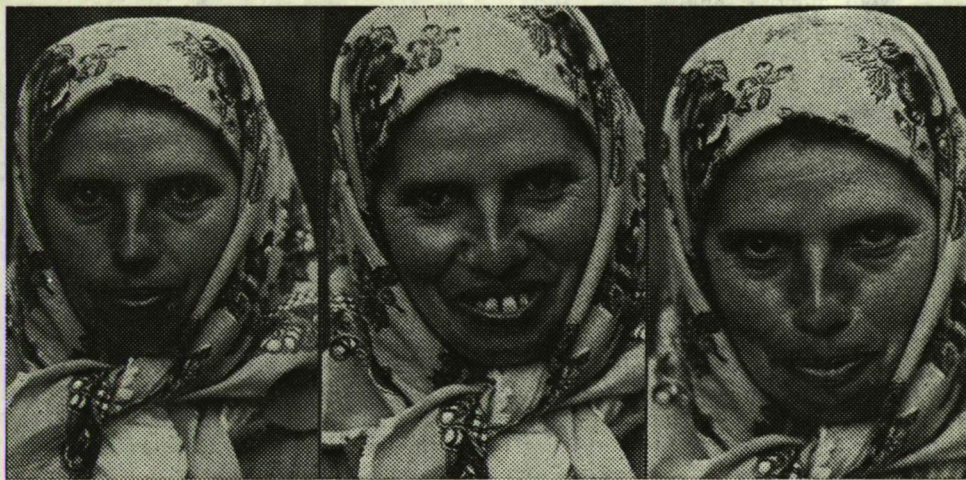

A lészpedi „szent leján”

1969 nyarán indultam először Moldvába, hogy megismerkedjem a Keleti-Kárpátokon túl élő csángómagyarok életével. Vonzott elszigeteltségükben megőrzött archaikus kultúrájuk. Hogy könnyebben boldoguljak a távoli Lészpeden, Szabófalván, Gaiceánában (Unguri-Magyarfalu), utazásom előtt felkerestem néhány 1941-ben hazatelepült csángó családot Baranyában, Szárászon, Mekényesen és Egyházaskozáron. Tudakozódtam moldvai életükről, szokásaikról, hallgattam hiedelemtörténeteiket s szoktattam fülemet a számomra nem egészen ismeretlen, régies beszédükhöz. Bukovinai székely lévén, inkább csak egyes szavak voltak számomra ismeretlenek, a dialektus nem.

Egyházaskozáron furcsa történetet hallottam, ami erősen felkeltette érdeklődésemet. Egyik egyházaskozári csángó család tizesztendő fia villanyoszlopra mászott s az áram megölte. Szülei éppen készültek „Móduvába”, hogy felkeressék a „szent leját” s „mondassanak” a gyermekről. Hová került a túlvilágon? Bejutott-e a mennybe, vagy valamilyen szenvedőhelyre került? Mit tehetnének érte? Van-e valami kívánsága?

Mekényesről is készülődött két asszony az Anna-napi búcsúra Lészpedre, ők is szándékoztak találkozni a „szent lejással”, de egészen más célból. Az egyik asszony azért akarta felkeresni, hogy „kitapodja a belit s a haját mind kitépje”, mert a menyét egészen megbolondította, „kirekesztette az eszít”. A menyecske járt a „szent lejással”, meghallgatta jóvendöléseit, látomásait, imádságokat kapott tőle s annyira a hatása alá került, hogy külön költözött népes családjától, böjtölt, imádkozott állandóan. Egy idő után neki is látomásai lettek, álmában találkozott és beszélgetett számos szenttel, elhatározta, hogy ezentúl Istennek szenteli életét. Beszélgettem ezzel az asszonnyal is és elhatároztam, hogy én is felkeresem a „szent leját”.

Ő Lészpeden élt s mielőtt odautaztam volna, már jártam Szereten túli Gaiceánában (Unguri-Magyarfalu), jó 150 kilométerre van a két falu egymástól. A

gaiceániaiak is rendszeresen jártak Lészpedre *mondadni*. Nagy *tudónak* tartották Ilonát, a „szent lejánt”, sok csodálatos látomását, jövendölését beszéltek el ottlétem alatt.

TALÁLKOZÁSOM A „SZENT LEJÁNNAL”

Tizedik napja voltam Lészpeden, amikor egyik este háziasszonyommal kukoricásokon, szűk ösvényeken elmentünk az erdő aljáig, ahol Ilona élt parányi házacskájában, mint ő nevezte, „burdécskájában”.

Kísérőm a kapuban elkiáltotta magát:

— Ilana, ha!

A rikoltásra fiatal, törekeny nő jött elő. Az asszony otthagytott vele. Ilona megfogta a kezemet s azt mondta:

— Imá vártalak, jelentették, hogy jöcc magad.

Bár nem tudtam róla, azt gondoltam, hogy vendéglátóim beszéltek vele s tőlük tudja, hogy készültem hozzá. Meg is kérdeztem, hogy ki mondta, hogy eljövök?

— Nem mondta senki.

Megint kézen fogott s bevezetett az egyetlen helységből álló lakásába.

— Na, ez az odálykám!

A falakat körös-körül szentképek borították, egy fészület és egy szenteltvíztartó függött az imazsámoly felett. Egy fekhely, asztal és két szék volt a berendezés.

Leültem s néhány pillanatig egymás arcát fürkésztük. Mélygödörű, sötét szemeit lilás árnyék keretezte, sárgásfehér bőre, kiálló, nagy fogai egyre ijesztőbbnek hatottak a gyertya fényénél. Végre megszólalt:

— Az őrangyalom jelentette, hogy jöcc. Azt es mondotta, jószándékval vagy, neked kiadhatom a titkot, me jóra fordítod az én beszédjeimet.

Ezt a nyilatkozatot igen biztatónak találtam, de azért mégsem mertem egyenesen a tárgyra térni s tudományának titkairól faggatni, hanem kértem, hogy *mondjon* rég meghalt nagyanyámról. Ezt a kérésemet nem teljesítheti — mondta —, mert a közelmúltban a hatóságok nagyon megfenyegették s a papok is ellene fordultak, még gyóntatni se akarják. Vannak olyanok is, akik *mondattak* vele a halottaikról s mert nem kedvezőeket mondott róluk, megharagudtak reá s kicsúfolták. Ezért Istentől más feladatot kért, a halottakhoz már nem mehet el. Nagyanyámról így nem *mondhat*, de egyebet mindent „kiad”, amire kíváncsi vagyok.

Órák hosszat beszélgettünk s ő kitárulkozott. Megismerhettem az életét, elbeszélte, hogyan lett *látó*, milyen látomásai voltak, milyen tevékenységet folytat.

Ezt követően sokszor felkerestem s ő mindig készségesen elmondta magnetofonba is újabb látomásait, élete eseményeit. Bepillantást engedett félelmetes és számkra fantasztikus világába, amely természetesen nem egyedül az övé, hanem a moldvai magyarok világképének tükre.

Aligha találánk ma még Moldvában olyan magyar családot, amelyiknek ne lenne saját, csodálatos története valamelyik híres *mondóval*, *látóval*, *tudóval* vagy *szent lejánnal* kapcsolatban. Ilonát Moldvában két nagy tudó előzte meg. Az első világháború idejében a *lábni* asszon, majd a *klézsei látó* vagy másként a *látatlan legén*.

A lészpedi „szent leján”, Jánó Ilona klasszikus példája a magyar népi hitvilág halottlátójának. (L. Magyarság Néprajzi Lexikona II. kötet, 448.)

Ahogy tudományát kapta, révülései, látomásai, tevékenysége álljon itt úgy, szép régies nyelven, ahogy ő elbeszélte.

A FELKÉSZÜLÉS ÉVEI

Kicsi koromból tátémat és mámémat arról ismertem hároméves koromtól, hogy imádkoztak. Térgyen mondták a szent rózsafüzért. Azon át üsmertem őket s én es felkapcsoltam a kezemet, imádkoztam és vettem a rózsafüzért naponta gyakracskán — hároméves vótam — mentem a szentképhez, az Úrjézus Szentséges Szent Szüve képihez és térgyen mondtam a szent rózsafüzért. De én nem tudtam még az Üd-vözlégy Máriát. Csak annyat tudtam, hogy üdvöz légy Mária s asszonyunk Szűz Mária. Annyat tudtam felvenni töllik. S akkor annyat mondtam s kerültem a szent rózsafüzért.

Azután jött a testvérem, Katink, nagyobb vót öt esztendővel és aszondotta:

— Nem jól mondogod, nem jól mondogod!

Akkor én odamentem édesanyámhoz és mondtam édesanyámnak:

— Édesanyám, ne, lássa-e mit mond Katink? Nem jól mondogom.

— Neki elég Kati, hagyj békén! Ne még zavard őt!

Én még kedvet kaptam jobban odamentem a szentképhez és esent mondani fogtam a szent rózsafüzért.

Azután a sátányok nagyon megzavarodtak, haragudtak és eljöttek. Nem tudtuk sem tátámék, sem én, hogy kik lehetnek, kicsudák. Eljöttek kutya képbe és macska képbe. Macska képbe szöktek fel, az ujjaimot, a két mutitóujjamot harapták és kutya képbe a lábamot fogták. Én sikolytottam:

— Jaj, jaj, megmarta a kutya a lábamot!

Akkor az én édesanyám megölelt, felragadott és aszondotta:

— Ne félj! Hol van a kutya?

A kutya — mutitottam — hogy bébutt az ágy alá. Nemsokára megragadta az ujjamot macska képbe. És mondtam:

— Jaj, megfogta a kicsi ujjacskámot!

Sikolytottam és ráztam le a macskát. Édesanyámék nem látták, de hát én látam, hova butt bé. Bé butt a szóba után. Nem tudom mennyi időt vótam kénzatval, de azután szent miséket fizettek a páternek, Párokosnak és elmondattak nem tudom hán misét.

Hatesztendős vótam és halltam, hogy édesanyámék készülnek a szentmisére. Egy tavaszkor vót. Akkor gyéren vótak a szent misék nálunk, két hétbe vót egy.

Akkor hallottam, hogy készülnek és kimentem, hogy ne zavarjam őket, me nem vótam dologra való. Csak hatéves vótam és kimentem a kerbe, ahol sok fa vót livádába és ott nézegettem a fákat. Milyen szépen virágoznak a fák! — csudálkoztam. Addig néztem egyik krákocskát es, a másikat es, hogy má addig édesanyámék kicsinálták az ételt és ettek és én úgy maradtam étlen.

Neztem a fákat me virágoztak s a szemem láttára nyíltak meg a bingók. Vót egy nagy vackorfánk annál vótam megállva. Sok idő eltöt és étlen maradtam. Mikor kijöttem a kertből, akkor az én édesanyámnak eszibe juttam. Nem vót biztos, hogy ettem-e a többikvel vaj nem, met akkoriba sokacsckán vótak az asztalnál és nem tudták, hogy én ettem-e vaj nem azonn üdö alatt.

Én jöttem nagy örömet, hogy híreljem meg, mit láttam.

Az én édesanyám meglátott s aszonta:

— Ilonka, ettél-e?

— Mámikám nem ettem! Kentek ettek?

— Igen, de neked semmi nem maradott.

— Nem semmi! Kentek menjenek a misére, met én nem ehethém.

Pedig kilenc óraker vót tavasszal. Mégis aszontam, hogy nem ehethém.

Nem maradott semmi, mikorra bémentem a házba, akkorra még a morzsalékokot es felmártották a kutyának.

Akkor az én édesanyám aszondotta nekem:

— Ilonka, Ilonka, midén én elfelejtettek ettől az ételtől, kifelejtettek a testvérek közül. Isten engedje meg, úgy felejtsem el a világnak minden rossza, hogy ne légy sértve a világnak rosszatól, meg a bűntől!

Édesanyámnak megtötek könnyűvel a szemei, hogy ő ingemet kifelejtett s a szüve erőt megszomorodott.

S azután nem tudok esent egy üdőt úgy semmit.

Kilencéves koromba, amikor édesanyámtól elbúcsúztam. Elbúcsúztam me édesanyám meghót. Ameddig beteg vót addig hijogatott, takarjam bé. Én kedves vótam, met a leányvermekek közt én vótam a legküsebb, szerelmetesen hordoztam magamot és a jót erőt meghallgattam. A nem szót nem üsmerem, én akkor megcsináltam mindent, amikor kimondották, azért édesanyámnak erőt kedves vótam. Szerettem édesanyámat, olyan kényeske vótam, met olyan kicsike vótam, hogy szerettessem én magamot.

Mikor édesanyám nagyon beteg vót imá, most egy este behijutt hezzá és a kicsikéit ideadta az ölömbbe, me kicsikéje vót születve. Őt naposka vót. Édesanyám aszondotta:

— Ilonka mikor én megjövök, akkor egy szép rokolyát csinállok neked.

Aszondottam:

— Édesanyám nem kell nekem rokolya, csak kend megjőjjön.

S akkor az én édesanyám kifokadott sírva és én es kifokadtam sírva, elvette a kicsikéjét töllem és aszondotta. mennyek, fekögyek le és ne busujak.

E vót szeredán este, csütörtökön még rosszabb vót és pénteken elbúcsúztunk. Pénteken este, mikor haladott le az áldott nap, akkor mindig sírtunk a házba. Utolsó csokot adtuk, met édesanyám tudta, hogy meghal s oda körül hiutt minket.

Megcsókolta édesapámot és a tesvéreimet elébb Marikát s azután megcsókolta Györgyöt és megcsókolta Katit és megcsókolt ingemet majtig a küsebbeket, Ferencet s Antit és Mihálykát. Megcsókolta és aval elbúcsúdzott, s aszonta nemáj sírjunk, met ő megjő. Azért monia, hogy örömvél legyünk, hogy ne búsítson minket.

Erőt keves vót az, hogy megörvendeztetett minket, met tizenegy órakor kiadta a lelkit.

Azután látám megházasodott s elvett egy pusztainai asszont, melyikkel nem találta jól. Az mikor jött el, mikor ment el s mi kicsikék, nem tudtunk sokat. Nénim három esztendőre azután meghót, nagyobb Marikánk. Maradtunk Kati és én. Azon szomorgatódtunk, met ez a második anyánk nemakart tanyítani minket úgy, hogy kellett lenne. Az ő szövíit megszötte és a mejinket még fel sem tette, mi ketten nyutottuk és sírtunk Katinkval.

Azután tót az üdő, má én tizenegy évesen első gyónó vótam, szépen rea vótam készülve és áldoztam. Ezelőtt, tízesztendő s koromban láttam Szúzanya Máriát az ablakon.

Szúzanya Mária a lábaival az ablak fáján vót és egy vesszővel vót és felkötött az ágyból. Aszonta, hogy szálljak le, mer nem imádkoztam. S hogy imátkozzam térgyen a Jézus Szíve képinél! Azonn az este elfelejtettem vót, hogy imátkozjam. Le kellett szájak az ágyból. Leszálltam, felfogtam a kezemet és imátkozni fogtam. Miután elvégzettem az imádságomat, szokás szerint, hát azután megszólalt.

— Így! Minden este így imádkozjál, me ha nem imádkozol, evel a vesszővel úgy megverlek!

Annak a vesszőnek, ficfa vessző vót, két lapija is vót a tetejibe és azok a lapik, mikor megmutította még megrebegtek rajta, megrázódtak. Aszondotta, hogy avval a vesszővel erőt megver, ha én az imádságot elhagyom vajegy este.

Mikor időm vót, még többször es elmondottam, hogy ne maradjon az imádság mondatlan. Mikor elvégzettem az imádságot, örökké örömvél vótam, me nem tud az asszon megverni. Én nem tudtam akkor, hogy a Szúzanya Mária vót, de megtudtam késére, met az őrzőangyalom mikor megmutatódott, akkor eszembejuttatta,

hogy az az asszan, melyik elvót és vesszót mutatott az Boldogságos Szűz Mária vót, eljött hezzám, felkötött, hogy imádkozzam.

Tizenkét esztendő s koromban láttam Kisjézuskát. Kisjézuska a keresztfánál vót, a kezibe három kereszt vót és egyet ideadott s kettő nála maradt. Aszondotta, hogy térgyejünk le a keresztfánál és mongyuk el a Miatyánkot. Miután elmondottuk a Miatyánkot, aszondotta nekem, hogy imá ő kell menjen, hogy elojtsza azt a két keresztet és én maradjak el tőle. Miután elmaradtam tőle az őrzőangyalom hezzámjött s aszondotta, imá menjek véle.

Mentem véle s mikor mentem, láttam a világnak a bűnyit sebekbe. Sebesek vótak, melyiknek kezei, melyiknek a nyaka, melyiknek a feje. Vót amelyiknek a testye s bűdösek vótak. S akkor mondotta az őrzőangyalom, me' akkor kérdettem, mit teszen az?

Aszongya:

— Nem érted most mindent meg, de ezek a bűnök vannak, a bűnök ilyenek mind a seb, mind a csomó és még bűdösek belé a bűnök, olyan nehez szagja van a bűnöknek. A tisztátalan bűn az bűdösebb mind az egész bűn felett.

Met érzettem, hogy erőst nagy ott, hol mentem a világ, erőst bűdösek vótak. Az őrzőangyalom azt mondotta, azt fejezte ki, te nem leszel belékevervel a világnak bűnyibe, a tisztátalan bűnbe, met az Ūristen úgy akar tégedet, hogy tisztán tarcson és nem leszel magad megkeverve.

— Most nem érted, meg fogod érteni, de nem ér bé az a bűn hezzád, ne félj semmitől! Hazaértünk, attól fogva esent nem tudok egy üdöt semmit.

Tizenhárom évesen meglátogatott esent az őrzőangyalom és aszondotta:

— Gyere menjik ki!

Mikor menyink ki, hát ott kinn sok lélek jött az ográdánkba és rikojtoztak és civakodtak, siránkoztak. Akkor megkérdettem az elsőt, me úgy mondotta az őrzőangyalom, hogy a Jézus Krisztus nevibe kérgyem meg, hogy kicsuda és mit akar tőlem.

Akkor aszondotta az a lélek, hogy én vagyok Jánó Mihály.

S akkor én mondottam, hogy:

— Apókám?

— S igen! Apókád vagyok.

— Mit kérsz tőlem?

— Azt kérek, imádságot! Imádkojzál értem, me nagyon szenvedek a purgatorba.

Megkérdettem a másodikat:

— A Jézus Krisztus nevibe! Kicsuda vagy?

— Én vagyok Jánó János!

— Tátámnak akkor tesvére?

— S' igen.

— Mit kérsz töllem?

— Imádságot.

S akkor a harmadikhoz odamentem, kérdettem:

— Jézus Krisztus nevibe! Mit kérsz? Kicsuda vagy magad?

Aszanta:

— Sipos Józsi.

Mondom:

— Nem űsmerlek, de lehet méges vajegy rokonóm, met anyókám hát Sipos Ilana vót és akkor azétt tartoztam, hogy vajegy rokon, az anyókámé.

Azután én elébb mentem és vótak olyan lelkek, melykek nem tudták még a neviket és megmondani. Kérdettem őket és aszonták, hogy elfelejtették mióta szenvednek a neviket.

Akkor még vót egy csukorta, megkérdettem, hogy mit akarnak.

— Imádságot!

Még előbb vót még egy nagy csukorta, akkor én kérdeitem őket messzinőnné, dehát az angyalom aszonta, hogy imá kell menjünk. Hogy a testemtől elmentünk, igen sok vót az az üdő mennyet kérdezgettem, kell mennyünk vissza, met sok vót a testnek lélek nélkül.

Ezután nem tudok esent, ameddig a bérálás szentségét elhasználtam, megbérmálkoztam. Azután esztendőre hallottam egy harangszólást. Éjt s nap szólott, mikor aludtam, mikor igazán hogy nem aludtam, hogy dolgoztam, éjt s nap szólott. E történt májusi hónapba, júni, júli és áuguszt hónapjába. Hát akkor értettem meg, hogy mi van evvel a harangszóval! S elékészültem, hogy az első pénteket megkejzem. Eljöttem a templomba és meggyóntam, tiszta szüvel elékészültem.

Abba az üdöbe olyan szózatok mentek az én lelkembe, úgy jött, hogy ezekvel a szókval ne máj egyem, böjtlöjek! Azonn az első pénteket tartsam ki. Kilenc első pénteket böjtvel. Ne egyek semmit, meddig le nem halad a nap. Ha megvernek es, mégsem eszem, úgy gondoltam magamban. Így jött az elmembe s ilyen szándékat tettem. S avval én, miután hazajöttem úgyis történt. Nénim megvert, a kalánt a kekembe adta, hogy egyem s én nem akartam enni semmiként.

Aszonta:

— Kell dógozni!

Aszontam:

— Isten megsegít!

És így tartottam ki kilenc első pénteket, hogy csak este ettem. Ilyen böjtvel s imádsággal, így tartottam ki. Aztán kitarottam öt első szombatot és esent megkeztem a kilenc első pénteket, akkor megnyílt Istennek a hatalma és kezte megmutogatni, mit ki akart világosítani.

TUDOMÁNYA: „ISTEN RENDELÉSE”

„Láttam az Atyának is a színyit. Az Atyaistent láttam. Az Úrjézus mutatódott meg hamarább. Nagy ember képbe vót, mind a kálvárián. Mondtam neki, hogy mongya meg a nevit, hogy kicsuda. Ő nem mondta meg, hogy kicsuda, felvett az ölibe és vitt felfelé, az ég felé, me érzettem, hogy felfelé menyünk s mikor felértünk oda, egy nagy templomot láttam s a templomnak az ográdáját. Sok világ vót ottagyan, a Szűzanyát láttam, harangok szóltak. Szűzanya hozzánk jött, megüsmertem őt. Gyászgúnyába vót, fekete ruházatba vót. És fogtam mondani eszket a szavakat:

— Szűzanya Mária! Kucsuda ez, melyik felhozott ingem?

— A testvéred, az én fijam. — S elvett az öliből s vitt bé a templomba. Mint-ha lépcsők lettek vóna, min felfelé mentünk és láttam egy embert fényességbe. Öreg vót, nagy vót s tündöklő szép fényesség ragyogott ki belőle, úgy fénylett. Kérdeitem:

— Mária! Szűzanyám, kicsuda ez? Ember, amelyik vár?

— Ez a mi Atyánk!

— Ez az Atya! — Megkeccerezte így.

— Isten!

És akkor az ölibe vett. Mária öliből az Atya ölibe vótam.

Montam:

— Mi Atyánk, mit akarsz mondani nekem?

Aszonta, hogy a világról sokat fog mondani nekem. A világ rosszaságja erőst bánca őt. S ő megcsókolt ingem s én megcsókoltam őt. S megebredtem ebből.”

A BEAVATÁS

A mennyországban

Hamarább mutatták a mennyországot. Két hetet minden éjen elvótam, de tá-támék nem tudtak semmit. Csak éjjel vót látomásom, eljött érettem az őrzőangyalom. Szépen kötögetett: Ilonka, kej! Ilonka, kej! S akkor láttam, hogy a testemből kiszállott a lelkem. A testem az ágyba maradt s a kis Jézus reaburult, ott maradt velle. A lelkem eppe úgy hordozódott, mint a testem, csak könnyebb vót s fényes. Az őrzőangyalom elvitt ingemet a mennyországba, hogy üsmerjem meg. A mennyország szép vót, két hétig minden éjjel elvótam látomásba s megláttam aszket a helyeket, ahol a tiszta lelkek vannak. Osztán az angyalom minden regvel felkötött, hogy ebredjek neki üdejibe, meddig tátámék fel nem kőtek. Olyan szépen mondotta az angyalom: — Kell imá kej! Öbredjél meg! Eljött az üdő, hogy má kell kötselek.

Szép vót a mennyország, me olyan szép helységek vótak. Mutították, hogy a korangyalok be szépen énekeltek, dicsírték a Jóistent.

Mutították a kicsi szüzeket, melyikekvel beszélgettem es. Innét Lészpedről, a mi falunkból es vótak. Beszélgettem miután elvégzették az énekiket. Nem zavartam imá, én es énekeltem véllik, magyar nyelven futtuk az éneket, dicsírtük a Jóistent.

Azután beszélgettem a pauzába, kicsi pauzájik vót, a Jézus Krisztus nevide megkérdettem:

— Mit csináltok itten? Kiék vattok? Megüsmertem, hogy lészpedi himes ingecs-kékbe vótak.

— Mi a Valárkánée vagyunk, Égettszájú Erzsíé!

Egyik vót Annacska, másik vót Véronka. Megkérdettem a többiket és mondot-ták a neviket. Erzsike, Katika.

Egyik-egyik erőst megszorodott, mások erőst örültek és arra kérdettem:

— Métt egy része örvend s egy része szumurú?

Aszondották, kinek oton az édesanyjinknak csak egy vót s szomorgatódik utána, hát mikor csendben ülnek, hogy nem énekelnek, esent szumurúk. Mikor énekelnek, dicsírik a Jóistent, akkor ök vidányok esent.

A Valárkánée olyan örömet vótak, hogy mondom:

— Tik métt, hogy úgy örültök?

— Igen, örülünk, azért met édesanyámnak sok gyermeke van és nem es jutunk eszibe, mitöte meghóttunk.

Azuán mentem még más helyre, ahol vótak nagyobbak. Ottan gyéren vótak a szúz leánkák. Három metrára vagy négy metrára vótak egy-egy lélek. Szúz leányok vótak ezek, imádkoztak térgyen és felfogott két kézt. Mondták az Üdvöz légy Má-riát és mondták a dicsőséget, lassacskán, csendben, olyan szépen, ott nem za-varja senki.

Még vót más helység es, ahol a férfiak ettek. A férfiak egy nagy helységben. Ebbe azok vótak, melyikek asztalvetést tesznek a hótt előtt vaj a hótt után. Met mások jól sziveskednek, hogy istenfizesséket kapjanak. Met métt van ez?

Hán istenfizessét kapsz az életbe, annya lépcsét menc fel az égbe. Jó tiszta szü-ből, meg nem bántad, mit adtál. Ha megbántad, akkor hiába adtál. Dehát ha tiszta szüből adod, akkor bé van vével az Úrjézustól.

Mikor elvótam oda a mennyország ajtójához, hát azt es láttam, hogy mentünk többen. Mentem elől, me elől nem lehetett senki más. Azután jött egy leján, asztánd jött egy asszon és még más asszon és egy ember. Szózatok vótak, így szólott:

— Bízom, hogy a Jóisten megbocsát, befogad szent országába, met én erőst so-kat szenvedtem négy esztendő. Kibomlottak még az odalaim es, annyat szenvedtem. Akkor olyan hosszas vót a szenvedésem, hogy bé kell fogadjon.

Azután mentünk eléfelé és más szózat hangzott fel:

— Bizom, hogy országába befogad a Jóisten, me nyóc gyermeket neveltem és mindig jóra tanyítottam, jó tanulmánt adtam, bizom, befogad a Jóisten!

Még más asszon felszóllott és mondotta:

— Bizom, hogy a Jóisten befogad szent országába, mindig jót csináltam. Gyermekeket nem adott a Jóisten, de parancsolatait megtartottam.

Még azután, még más helyré el kellett menjek, me két hetet vótam és azután három-három napot. Azok külön-külön helyek vótak. A mártíroknak vót és az angyaloknak, a trónusi angyaloké és a Szűz Mária tisztelőinek. Külön vót azoknak, akik a Jézus Szentséges Szűvit tisztelik. Ott gyérebber vótak a lelkek és szépen imádkoztak mindenütt.

Mikor elémentem egy más helyré, akkor megnyíltott egy ajtó, melyikbe kicsi gyermekecskék vótak. Ezek kereszteleetlen gyermekek vótak, de hát az anya akarattya nélkül vót. Nem vót bűn az anyának, met megkévánt valamit vagy megemelt, ne makarta ő szánt-szándékval eltenni. Arra aludtak a kicsi gyermekek és én felkötöttem. Setétség vót, de nekem mégis a vót kiadval, hogy mindig lássam meg a titkot. Ki kellett tudjam, hogy mi van ottan. Akkor én a gyermekeket felkötöttem és beszélgettem s kérdettem, hogy van-e nevik s aszondották nincsen, met nincsenek megkeresztelve. Kérdezni fogtam és megkérdeztem egyet s aszonta, hogy ő Szent Péter gyermeke. Hogy-hogy Szent Péter nem keresztelte meg őt? — kérdettem. Mert tudom, az Úrjézusval járt és mindenki tudta ezt, hogy meg kell keresztelni.

— Úgy elvitte az Úrjézus, vissza nem engedte a családba. Mikor meghítta, úgy elvitte, hogy többet nem engedte vissza. Ötévesen hóttam meg. Kereszteleetlen vagyok s idebé vagyok a setétbe.

Amikor jöttünk haza, megfogtam hátunné a gúnyáját az őrzőangyalomnak és repültünk ketten, jöttünk vissza. Bějöttünk a házba, hát láttam, a kicsi Jézuska reja vót feküvel a szüvemre és a szemeivel nézett ingemet. Aszongya az őrzőangyalom, látod-e, ő vót a lelked helyett, ő tartotta lélekbe a testedet. Imá most meg kell testesülj! És olyan örömvél megtestesültem, me láttam a kicsi Jézuskát én magamba. Láttam a testemet, belészálltam, mind az árnyék a lelkem belésuvadott, aztán érzettem, hogy megtestesülök.

A pokolban

Eltőt egy üdő, s eljött érettem a sátán és akart vinni. Észrevettem, hogy a sátán, met fekete vót, csúnya vót. Valamit akart csinálni, de nem közeledett még hejzám. Nem vótam még jól elaluval és akkor esent megjelenkezett. Felköttem és imádkozni fogtam. Imádkoztam egyik rendet, még letettem a fejemet, esent megjelenkezett a sátán és csúful csinált. Akkor esent hejre megöbredtem és fogtam imádkozni.

Harmadik rendet elgyözött a fáradság, me kapáló ideje vót és olyan fáradt vótam, hogy elgyözött. Most imá nem tudtam megöbredni. Akkor, harmadik rendet megintett a sátán, menjek véle es! Én mentem, de nem nyúlt hezzám, én úgy mentem, én mentem elől, met fére állott, mikor odaértem iránta és aszonta, hogy menjek elébb, ő jó utánam. Én elől mentem az ösvényen. A Külsősötétségre vagy a Pokolra vaj más helységek, Gyehennára, me több helység van — széjesebbek mindenfelé az ösvények. Me, mé?!

Több lélek mejen Pokolra, Külsősötétségre vaj Fogakcsitorgatására, mint mennyországgra.

Elémentem s mikor odaértem az ajtóba — setétség vót —, hát megérzettem, hogy melegebb vót mint azelőt a helység. Bélükkentem, mintha ajtóküszöbön mentem vóna átol.

Akkor megszólallott a sátán és mondotta nekem:

— Láss!

Met az ő hatalmánál vótam, tudta mondani nekem imánt, hogy lássak. Láttam. Lelkek esszecsikeredvel szenvedtek ottan. Ez a Külsősetétség. Olyan forró setétség, hogy mondatódik, itten kecceresen setétebb, mint itten, hogy mikor setét van. Nin-csen egy csillag es az égen. Felhős idő van, hogy mondatódik, az es kecceresen van.

Mikor alább mentem, há úgy jajgattak a lelkek. A sátánok közbe-közbe mentek, döfték meg s aval erőst szenvedtek. Hatták el egy üdőt s osztán esent döfödték, Vótak éfijak es szenvedni, vótak öregebbek es szenvedni. Minden módú vót. Feketebb emberek es vótak, szebb emberek es. Olyan szenvedésbe vótak. Lang vót es setétség-es a sátányok szenvedtették őket vasvillával, harapófogóval es kénzották.

Itt a Külsősetétségnél az egyik ördög oda akart jöni hejzám. Aszondottam neki, hogy nem lehet hejzám közeledjék, met én látomásba vagyok. Távozzék tőlem! Az ördög fekete vót, a kezei szőrösök, szarvai is, lábai is, a farka is fekete vót. Csúf vót erőst. A szemei, a szája olyan vót, mint a majmucának.

Elvótam a Fogakcsitorgatásához es es láttam, hogy ottagyan, mikor odamentem sok ördög vót elől s az ajtók nagyok vótak, meg vótak nyilval es beszélgettek. Megkérdettem a Jézus Krisztus nevébe, milyen hely ez?

— Münk nem tudjuk, eredj a bíránkhoz!

Mikor bémentek a bíróhoz, azok ott sokan vótak az asztalnál s írogattak úgy, mint szokás szerint, de olyan hely vót, mint egy pince. Kérdem esent hol a bírájik s akkor adtak egy vezérelőt, egy küsebb ördögöt s az az ördögöcske megmutatta, hogy hol szálljak bé. mer mind lefelé mentünk. Mind egy pincébe, mikor beszálltunk, mint a trépcséken a nép, székecskéken mentünk bé. Ott, ahol a bíró vót, nagy levelek vótak. Az ördögök közepébe vót Lucifer, jobb felől vót Plutó es a bal felibe vót egy más ördög, mindcsak írogatott. Mondottam:

— Az Úrjzus nevébe megkérdezlek tütköt, melyen hely ez?

— Itt törvényezik el a lelkeket, ki menyen Külsősetétségre, Pokoltornácára, Fogakcsitorgatására, Pokoltalpához, Pokollangjára. Mutították a leveleket. Miután ezt elmondotta Lucifer, aszondotta a kicsi ördögöcskének, melyikkel bémentem, hogy menjünk ki es mutassa meg a helyeket, hol szenvedtetik a lelkeket.

Akkor láttam én, érkeztek a lelkek, félre menem, mintha tötésforma lett lenne ottan, arra felléptem az ajtó küszöbötől es folyini kezdtek bé. Akkor megláttam a befogadó ördögöket. Nekem nem tetszetek, erőst csúfok vótak, kerek sapkájik vót, azon kiduvadott a szarvik, külön gúnyába vótak, úgy vótak ezek, mint a katanák a királynál. Az oldalikba kardok vótak, ezek erőst csúfok vótak, méges szépeknek mutitódtek. Szebbek vótak mint a többik, a küsebbek.

Akkor kezdtek befolyini a lelkek es meglátták a sátányokat, melyik el akart futni, melyik odatette a két kezit a szemeihez, eltakarta a szemeit, hogy ne lássa az ördögöket. Vót, amelyik háta sűrített, másik megbújt a többiknek a hátiknál. Anynyan vótak, mint a muntások, úgy folytak bé oda szenvedni. Miután befolytak, bétették az ajtót, met hátul — azt es láttam — két mozsikás vót. Egyiknek vót egy olyan nagy *bornája*, a másiknak vót egy *vivorája*, mozsika, mivel hegedül, hogy mondatódik.

Bémentek azok es azonn az ajtón s bétették, én visszamentem, megnyitottam es néztem, hogy milyen, mi hallik ki onnét. Megnyitottam, de hogy mi hallott ki, hogy jajgattak, hogy jaj, jaj, jaj fejem, jaj kezem! Jaj orrom, jaj szájam, jaj fogain. jaj filecském, jaj farkocskám, jaj hátocskám, jaj szüvecském! Mind rikojtoztak ottegyen.

Láttam, mit csinálnak. Jöttek oón kicsike, fekete ördögök, felháltak a bánkákra, me kicsikék vótak es kezdtek szedni ki, melyiknek a szemit, melyiknek a fogait, melyiknek tépték ki a haját, melyiknek a filit húzták, hogy szakasztották le a filit. Melyiknek a *belegátáját*, a nyakát bontották ki, melyiknek a hasát. Melyiknek a kezit vágták le, melyiknek a szüvit vették ki.

Mikor meglátták a kicsi ördögök, hogy én látom őket, hogy micsinálnak, elhették a lelkeket es futni kezdtek hejzám. Futtak hejzám, én megláttam, hogy közelítettek

hezzám, akkor bétettem az ajtót és aszontam, hogy melyiknek ott kell üjön, ott üjön, met én innen mejek! Elmentem onnét és imá most ott maradt az ördög es, melyikvel vótam, az angyalom nem vót véllem, me itt maradt a testemnél, magamra vótam.

Akkor megnyilott egy ösven és mentem azon az ösvenen. Mikor mentem azon az ösvenen, elértem egy *ablont*, mind a pincébe való ablom és néztem be. Ottagyan há láttam, olyan óhajtság, rikojtás, láttam a Pokoltalpát.

Megkérdettem Jézus Krisztus nevibe, milyen helyiség és ők mondották ki onnét, hogy ők a Pokoltalpánál szenvednek. S olyan nagy vót a szenvedésik, met az úgy cserregett a testyik, hogy égtek, mind a hús mikor siritik a *gretáron*, hogy -sitik a húst a szenen, úgy cserregtek és folyt a levik belé a tűzbe. A sátán, az ördög a vasvillával megsúritette másik oldalára es. Jajgattak erőst:

— Jaj, jaj, jaj! Mit szenvedek én itten!

Há minden bűnnek helységje van.

Akik itt kevékednek, hát ottan füstbe vannak. A füstbe nem látnak, olyan setét a füst és erőst csipős. A kevéknek az a helységjik. Beszélgettem a lelkekvel, kérdettem, minek kevékedtetek? Egy mondja:

— Én azé, hogy szeressen meg a legén, pirosgattam az orcámat.

Láttam, hogy a kégyók, hogy szipták.

Láttam aszket és akik a hajkot felcsinálták, hogy göröbölték az ördögök, húzták, tépték, csingulálták, döfödték.

Amelyik férifjú beretválkozik vasárnap, annak kégyó szipta a képit.

Amelyik fehérnép maskurálta a buzdráját, azt es a kégyók szipják.

Láttam még az anyósokat es, melyik anyósok tesznek szót, hogy a menyik ne legyen kedves a fiának és menjen, kerejsen még más asszont es.

Ha a földön tajást loptál, akkor neked erőst keserves lesz, me láttam a lelkeket, melyikek loptak vót tajást. Ott vót egy nagy morzsilla tajás, körülte a lelkek s kellett egyék a karéját es. Én es megkostoltam, hogy tudjam meg melyen. Bűdös es vót, keserü es vót, mind a pakurilla, mind a degenyeg, esszefogta a gégédet. Ők kellett egyék, mikor elfogyott, left helyibe más.

Vótam a tyúktolvajoknak es a szenvedőhelyinél. Innet a mü falunkból Káruly Rózsival találkoztam meg. Egy tyúk vót a hunya alatt, azt tollastól, nyüvesen, bűdössem meg kellett, hogy egye. Aszondotta, hogy a mennyországba kéne bémenjen, de nincs ki a tyúkot elvegye tőlle. Valaki kéne egy tyúkot adjon a lelkiüdvíett.

Erőst sokat láttam, azután már meg kellett térjek, met az üdő tőt s vissza kellett hojzon a sátán. Nem nyúlt hejzám, csak aszondotta, hogy meg kell térjünk, me bétót az üdő. S akkor, mikor visszatértünk az utunkról, hát azt mondotta az ördög, alicscsam le a lámpást, melyik ég.

Én mondottam:

— Nem alitom le, me nem lámpásnak a világja, hanem az Istennek a kegyelmi-ből való világosság, melyik az őrzőangyalomnak a világosságja! Olyan szép vót, hogy szebb mint egy békvilág, mint ahogy mondatódik. Olyan szép világja vót az őrzőangyalomnak, melyik sugározta a világosságot.

Akkor a sátán megölelt, nem engedte, hogy keresztet vessek. Osztá mondottam:

— Ó, Jézusom, ne hagyj ingem! Szűz Mária szabadíts meg a sátánnak az öliből!

Akkor megnyilott az ég és fényes sugarlat jött le az égből. Jóni kezdtek a trónusi angyalok abba a sugarlatba. Fejér ruházatba vótak s azok veittek ki a sátánnak az öliből. Megöbredtem. Nem tudtam megmozdítani az inakat. Durált az egy órát is, amíg küzdöttem. Nem tudtam megmozdítani az inakat, nem tudtam megmozdulni. Durált az egy órát is mire a nyelvemet meg tudtam mozdítani. El vót nehezdedve a testem, meg vótam hüivel és bajosan jöttem helyre. Igen sokat késtem s mire megterültem, hát a testemet hidegen kaptam.

Még többcör elvótam az őrzőangyalomval es a pokolba, hogy megüsmerjem, amit meg kellett üsmerjek.

A „TITOK KIADÁSA”

Négy évet nem tudták tátámék, hogy mi van vélem, me mindig takargattam, hogy ne tudják, hogy *elhordozódtam* vót.

Fatát kellett kössek pünkösdre, én azon ajan szumuru vótam, mikor készítettek felfatázni. Imádkoztam, hogyha a Jóistent megbántom, inkábbat rendelje el a halált, hogy haljak meg. Elmentem szállólapi szedni, gyütöttem is, olyan fejfájásom jött és a szemeimet nem tudtam hordozni. Letettem a tarisnyacsokát a szállósnek a közepibe s readültem s elaludtam egy kicsit.

Akkor az angyalom azt mondotta, hogy:

— Na! Meg kell hallgasd őket, fel kell kösd a fatát, fejet kell hajts nekik, met magad kicsike vagy! Ne félj semmitől, me magad nem bántod meg az Úrjézust, mert az Úrjézus nem haragszik meg ezért. Kelj fel, me erőst sok dógunk van mára és kell dógójzunk!

Az őrzőangyalom felkötött és szedtem eléfelé a lapit és meggyújtöttem és mentem haza, hogy a galuskát megtötsem.

No, imán most másodnapra hát elévették a fatát és fel kellett kössem, felgyünyöztek, felkészítettek, hogy menjek a szent misére. Azt mondtam az Úrjézusnak:

— Jézusom! Ne nezd a gunyámot! Nezd a szívemet, me mind csak az áll, melyiket te választottál. Mind csak a tejéd akarok lenni! Tied vagyok, tégedet szeretlek, nem akarok mást szeretni! Ne nezd azért a gunyámot, nezd a szívemet, me mindig a tehed!

Tizenkilenc éves vótam és tátámék erőst kedvelték lenne, hogy férhez menjek. Akkor én azt kértem az Úrjézustól, hogy engedjék meg, hogy mondjam ki a titkot, hogy nyilatkoztassam ki nekik, hogy mit akar a Jóisten, me erőst szorítottak, hogy menjek férez. Megengedték és én fogtam mondani:

— Tátém! Ne, mi történt! Hogy van. Nem lehet én férhez menjek.

Akkor nénim megharagudt és miután tátám elment megkujakolt s aszondotta:

— Kikötlek a lámpás mellé, met várta a legényeket, me ő es leján vót, kikötlek melléjem a lámpás mellé kötelvel és ott kell új!

— Igen — aszondottam — én kikészíttem a házot, hogy guzsalyaskodjék, hogy mondatódik, hogy várják a legényeket. A krámpáját a kapunak bényomtam, hogy pengjék, mikor kinyill, hogy vegyem észre, fussak tul a gyermekek közé. Met vótak még kicsi testvérkéjim. Úgy örözködtem a legényektől, me így adta a Jóisten, az angyalom úgy mondta, hogy szűz legyek, tiszta legyek, hogy vissza tudjak felelni az Istennek az akarátjára. Isten segedelmivel kitartottam, még bizom, hogy a Jóisten megsegít a jövőbe is, hogy kitartó legyek.

Tátámnak egy éjenn megjelent egy férfiú álmában. Angyal kellett legyen, ki vót és megmondotta, hogy meg kell engedjenek nekem.

Akkor Tátém megmondotta Katinak:

— Békéje kell hagynunk Ilanának! Így akarja a Jóisten. Hagyjunk békéje!

TEVÉKENYSÉGE

JÓSLÁS

Tátémval etettük a malacokot. Mondottam:

— Tátém! Lássa-e ezt a malackát?

— Igen én!

— Na nemsokára ezt el kell vágni!

E vót a hétnek a kezdetjén, de a fogyatékján, csütörtökön el kellett vágja tátém a malackát. Megszomorodott tátám.

Aztán mondottam:

— Tátám, lássa-e ezt a fejer bornyúcskát? Elmenyünk kapálni Pisztiváléba, de hát valaki itthon kell maradjon, mert nem éri meg a nyócat, hét órakor s félkor a bornyúcskánknak el kell vágják a nyakát. Elmentünk kapálni és kapálgattunk ottágyan s nem hoztam elé többet. Miután aztán elvégzettünk a darabon, visszatértünk. Nem mondtam semmit az úton tátémnak. Béjöttünk, nénim elészökött és mondotta:

— Nahát! El kellett vágjuk a fejer bornyúcskát.

Három bornyúcskánk vót. Vót sárig egy, vót fejer és egy vereske.

— Elvágta a szomszéd ember — mondotta s bévitte tátámot s mutatta.

— Ezt mondotta Ilana, de nem hittem, hogy ez megtörténik.

Mutitották most, hogy nagy fődingás lesz és sok világ, melyikek vannak az emeletekbe, nagy emeletekbe sokan le lesznek hullva. A nagy emeletek, ezek a blokkok — tudja —! Amikor lesz a bomba elhintése, met nagy verekedés lesz és nagy bombák elhintése, akkor meg fog rázódni a föld. Ezt mondották. A legkönynyebben el tudnak szabadulni, ha vannak pincék a föld alatt, me abba nem fog belé sem a füst — me láttam a füstöt, amelyik elfogja az eget, felfelé keresett és az nem fog belé a földbe, me mind felfelé siet, az áer viszi felfelé és azon ától el tudnak szabadulni attól es.

Még más es, az emeletek lezurranak és mind lehullnak, hát el tudnak szabadulni, hogy nem fogja megölni. Azétt jobb lesz, melyikeknek lesz üdejik és lesz módjik és leszen hova elbujjanak, me nagy zajongás leszen, sok világ elvesz.

Én kikértem a mi országunk számára és kértem Magyarországra es, de még feleletet Magyarországra nem fogtam, nem kaptam. Mégés bízom Szűzanya Máriában, mert Magyarország királynéja, Szent Erzsébet ától még könyörgök ennek a novembernek a hónapjába, Szent Erzsébet mikor esik, fogadom, hogy imádkozom Magyarországnak az ótalmazására, hogy ne legyen sértve úgy. Az idő ától, mikor ez megtörténik, azok a napok nincsenek megmondval, sem az esztendő kiadval pontosan. Mikor tavaszra értem, hogy börtöket tartsak — ki kellett tartsam a negyven napot esent — ebben megszólítottak és eszket megmondták, de a Jóistennek a napjait és az óráit nem tudjuk mi felszámlláni.

Kérem szépen, menyeckét, ha lehet, ha beléiratódik és megtartódik es, aki esztán meghallja es, tiszta szüvel gondója el ezt, mit a Jóistennek a kegyelme engedte, hogy kiadjam.

Nagy zajongás fog lenni, met én láttam, amikor az emeletek lehulltak, hogy mi világ sikolyozott látomásomban, hogy mennyen vótak, hogy meghóttak. Számállhatatlan! És mennyen vótak úgy, hogy sikolyoztak, csak hogy kezik, lábik el vót törvel és nem tudtak kijönni onnét a falak alól, met lezúgott az emelet és látomásomba megmutatódott, hogy mi történt alatta. Me a látomásomba bé tudtam látni úgy, me Jézus akarta, Jóisten, Mária, hogy meglássam, hogy mi történt alatta. Ez következik. Ha most nem, akkor jövendőbe, mégés meg kell történjék, me aztán lesz egy akó, egy pásztor, melyikbe meg kell térjen az egész világ, fejet kell hajtson a Jóisten kegyelmiétt.

Most erre az esztendőre nem történt az, mint a Jóisten akarta, megjelentette vót. Igen! De mégés bízom a Jóistennek a kegyelmiből, hogy az én szeretetem továb es menyen. Ó nem késik, hogy bételjesedjék az ő szent akarátja. Nem es siet, nem es késik, me Jóisten örökös és van mikor neki!

KAPCSOLAT AZ ELHUNYTAKKAL

Én hamarább mondottam a hóttakról, hóttakról beszélgettem. Egy asszonnak megmondottam, hogy az emberinek kellene egy ing s egy gagya, me csórén van. Ez az ember háburúba vót elveszve, most negyvenhárom-négybe, mikor vót ez a Ruszország háburúja. Akkor vót elveszvel a háburúba. Elvótam látomásba, beszélgettem avval a lélekvel és aszondotta, hogy mondjam meg a fejrénepinek, az asszonyának. Megmondotta a nevit, hogy ő kicsuda. Ez vót Miklós János, véreje vót Miklós An-

tinak. Aszondotta, hogy a feleségit ugyes mongyák, hogy Kicsi Kata, met kicsike az a fejrénép. Én megmondottam a fejrénépinek és az aszondotta, hogy megteszi, de hát nemsokára fogott kacagni ingemet.

Egy asszonnak meghótt a tizennégy esztendő s lejánkája. Eljött, hogy nézzem meg, mi van véle. Én megkérdettem a lejánt. Mondja nekem a leján, hogy erőst nagy szenvedésbe van, me mikor vót az átállás, akkor csak a romány misékre ment el, mikor magyarul vót a prégyikáció, nem.

Mondom az anyjának:

— Néni Marika! Fizessen miséket Marikacskaétt, me erőst nagy szenvedésbe van.

Az asszony erőst megharagutt, me — aszonnya — az ő lejánnya tisztaságba hótt meg s erőst hamar béjut a mennybe. S nem hitte, aszonta megtép.

Imá nem beszélgetek a hóttakról, lemondtam róla, mosmá imádkozok az anyaszentegyház egységéett. Krisztusnak mondtam, hogy adjon más rendelést nekem.

KAPCSOLATTEREMTÉS ISMERT ÉS ISMERETLEN ÉLŐ EMBEREKKEL, LÁTOGATÁSOK LÁTOMÁSBAN

Láttam azt, hogy börtönbe vót a páterom. Látomásba láttam meg, hogy mit csinálnak odabé. Láttam egy rendbe, hogy jöttek ki az ajtón s kárinkodtak a börtönbe való emberek. Szólott Gyergyina páter:

— Ne máj kárinkodjatok, az Ūristent ne bántsátok!

Szent kereszt napja vót s ők szidták az Istent. Olyan szépen beszélt véllik, hogy a sziviket meghajtotta. Nekem mondtotta az angyalom, hogy ha ő ide nem jött lenne, akkor neki nem lett lenne az, hogy ezt megtegye.

Egyszer felkerestem látomásba az ispotályba es. Jártam látomásba Franciaországba misére. Arca Szent Johannának neve napja vót s én elvótam erre a misére. Énekelték, csak az Isten tudta, ki vót ez a leányocska. Magyarországon es vótam egy izibe látomásba, nyámjaim vannak ott Jánó hegvein, me az én nagyapókám onnan van beszárma. Keccer jártam látomásba Bukarestbe. Még nem jártam úgy járásba.

Az úgy történt, hogy ő avval a szándékval jött, hogy beszélgessen egyvel, amelyik tud másvilágról mondani. Én méltó nem vótam erre, de jött Szent Anna akkor tájba s mondták nekem, hogy menjek el a templomba, miután a nyámokot elcsapom és meglátom a templomba azt a papot, melyikkel kell beszélgessek. Arról tudom meg, hogy fog imádkozni s osztán megcsókolja a két kezét, melyik van az oltárunk alatt. Két kéz s közte van a kereszt! Ez azt teszi, az egyik az Ūrjézus keze és a másik a Szent Ferenc keze. Met Szent Ferenc feltartotta az Ūrjézusnak a hitjít, a keresztet, met azt jelenti a kereszt, hogy a hitjít. Azokat megcsókolja és akkor kell beszélgessek. Me gláttam, hogy megcsókolta, pedig megreme kedett, hogy me gláttam, hogy bémentem a templomba, mintha megszégyellette lenne, hogy ő megcsókolja, de méges megtette. Úgy, ahogy vót a szándékába. Imádkozott jobb félől az ótárnál. Miután elvégzette az imádságot, elment és megcsókolta a közepinél az oltárnak, béhajlott és megcsókolta azt a két kezét. Akkor én megszólítottam őt. Aszondottam:

— Anti bácsi! — Miklós Antinak. — Kell beszéljünk ketten! És kimentünk küjel a templomnak és fogtunk beszélgetni.

Annyat beszélgettünk ketten, hogy nem végzettem el akkor tájban, hogy meny nyet láttam, hogy mi történt, hogy vót látomásom és még más este es eljött tátémhoz, hogy beszélgessünk. Attól fogva aztán még me gláttam mikor osztán ment ha za s még eccer, hogy lebetegedett, imán máccor, hogy meggyult az istállójik és me gláttam, hogy milyen szumurú vót. Így akarta a Jóisten.

Neki es vót kiadása, hogy kellett beszélgessen, me evvel a szándékval jött s akkor ő kész vót, hogy elhallgasson.

El vótam a püspökségre és azután el vótam a páterhoz, melyik vezérelt. A páter nem akart megsegíteni és vezérelni többé. Mikor jöttem vissza, felültem Bákóba a vonatba, szumurú vótam, hogy olyan szumurúság fogta el a szívemet, hogy nem foglalkozik az a páterom többet velem eléfelé.

Mikor osztá jöttem, imádkoztam, há megláttam a boldogságos Szűz Máriát. Úgy, ahogy vótam a vonatban, én vótam fejul és alól felől tetszett, napjövet felé. Nem tetszett a vagon, hanem úgy vót, mintha az eget láttam lenne, mintha sugarlatok lettek vóna, úgy mint a fátimai gyermekeknek, hogy látszódott. Szűz Máriát ahogy látták, úgy láttam én is. Össze vótak fogval a kezei imádságba és a sugarlatokon átol láttam, napi sugarlatok vótak körülte. Ezután megviggasztalódott az én szívem, bíztam esent.

A Jóisten gondot visel rejám és más pátert rendel. Hazajöttem ezután és fogtam imádkozni, hogy világosítsa ki. Sok üdö kellett, majdnem két esztendőt imádkoztam és azután rendelt a Jóisten más pátert. Ez a más páter — úgy híják, hogy Péter — vezérel most és gondot visel úgy, hogy közön-közön beszélgetünk. Aval biztatgat ő es, hogy látomásai vannak neki es. Úgy, hogy mikor Lujzi Kalugerába elmentem, hogy beszélgessek véle azt kérlette, hogy hogy tudtam én, hogy ezt a gúnyát vegyem fel, me ő meglátott vón álmába, hogy melyen gúnyába menyek a búcsúra. Csudálkozott, erőst. Én aszondottam, ez megtörtént én véllem es.

KÜLDETÉSE

FELKÉSZÍTÉS A KÜLDETÉSRE

Krisztus gyűrűje

Az Úrjézus adott nekem egy gyűrűt, aszondotta, hogy nyírásza gyűrű ez. Azt mondotta, hogy mostanig nem üsmernek ingemet, met még akkor nem üsmertek majtig senki. Ő úgy akar, hogy meg legyek üsmerve és vegyem el ezt a gyűrűt és a kezembe adta. Mondottam neki:

— Nem tudom, hogy melyik ujjamban hordojszam, mert én soha nem akartam gyűrűt hordozni a kezembe, nem es akartam nezni, hogy hol hordojszák, melyik ujjikba hordojszák.

Azt mondotta az Úrjézus, én majd nem úgy fogom hordozni mint a többi nyírászák, hanem így fogom hordozni a jobb kezemnek a mutitóujjában. Mások nem hordojszák a mutitóujjokban, met más ujjikban hordojszák.

Akkor aszondotta az Úrjézus, hogy így fognak megismerni ingemet, hogy én különytösön fogom hordozni ezt a gyűrűt.

A szűz korona megmutatása

Egy szép angyal mondotta, hogy menjek, lássam meg, hogy milyen szép helység van a mennyben a szűz leányoknak. Megláttam a szűz koronákat is. Aszondotta az angyal, hogy nekem es van egy koronám ottagyan. Olyan helység a szűzeknek a helyik, hogy még fejérek a falak, fejár a földje, fejár, szép mindenféle és szép fejár rózsákból vannak a kuszurúk csinálva. A fejár ótárra le vót téve a sok kuszurú, melyikkel megkoronázzák a szűz leányokot. Egy koronát levett onnat és a fejembe tette, hogy lássa, hogy megtalál-e a fejem körül és megmondotta, ez öppen neked van készíttel és most csak megpróbáltuk, de milyenkor leteszed a fejár liliont az ótár lábajihoz, akkor evel lész megkoronázva. Akkor megláttam a fejár liliomszálat a kezembe. A kuszurún azok a szép rózsák ki vótak nyilval és jó búzik volt. Aszondotta az angyal: — Na, mikor ezt a liliont leteszed, akkor fogsz megkoronázódni. Halálom után, mikor meghalok, akkor tesztem le a liliomszálat, az életbe kell hordozsam, me töllem a szűz életet kérték.

Krisztus akarata

Látomásomba mutította az Úrjézus, az ölibe vót egy báránka s mutította, süringette azt a báránkát.

— Lásd meg! — Aszondotta.

Én akkor láttam, süringette a báránkát jobbra es, balra es, fel a lábaival és le a fejével és fityegett a feje. Neztem, hogy a báránka mindig hajtogatta a fejét. Aszondotta az Úrjézus:

— Na! Így kell hajtsd magadat es az én akaratom után.

Azétt kész vagyok, hogy hajtsam a fejemet mindig az ő akaratja teljesedjék véllem. Méltó nem vagyok, de kérem az ő szent erejit s ő megsegít, met ő erős és hatalmas és bételjesedik, ahogy ő akarja.

Az Úr szószólója lesz

Még ezek csak készelmek, készítnek ingemet, hogy mi még jó. Még készítésbe vagyok, met nagy dologra van hialalásom. Nem tudom most mindent kiadni, meddig bé nem teljesedik az Isten akaratja én véllem. Még a titkot nem tudom jól, csak annyat mondott az őrzőangyalom, hogy ezek mind le lesznek írva és megmutatták a püspököt és a papokat, melykek vótak körültem és kellett kiadjam nekik, amit tudok, hogy leírassák.

Hatvankettőbe meg láttam, hogy hoztak el egy nagy aparátot, melyikkel kiadják azt, amit én láttam és nyújtották a szirmákat és mondottam nekik, hogy mivel dógoznak? Látomásba vót az én házam körül.

Aszondották, hogy úgy akarnak, hogy ezeken a szirmákon elmenjen minden országba és mindenfelől ez, amit az Úrjézus mutított nekem és kiadott. Én nem vagyok méltó erre, de az Istennek a hatalma nagyobb és amit akar ő, kész vagyok, hogy bételjesitem, mit lehet mindent.

SZÓJEGYZEK

ablon	pincebejárat
alítsam le	oltsam el
apparát	szerkezet
apóka	nagyapa
bánkák	padok
bék	zseblámpa
bélükkentem	bezöttyentem
belegátáját	torkát
buzdra	ajak
bingó	bimbó
csingulálták	tépázták
csóré	meztelen, csupasz
csukorra	teljesen (itt)
csukorta	csoport
degenyeg	kocsikenőcs
durált	kitett, eltartott
erőst	nagyon
esent	ismét
esszecsikeredve	kínjában összegörnyedve
fata	nagyleányok szoknyaviselete
felfatázni	nagyleányosan öltöztetni
felhágtak	felmásztak
fejérnép	asszony, leány
ficfa	fűzfa
folytak bé	özönlöttek be
galuska	töltöttkáposztához hasonló módon készült étel (szőlőlevél, kukoricakása, szalonna és hagyma)

gagya
göröbölték
gúnya
guzsalyoskodás
gretár
harmadik rendet
hátaát súrit
hektárba
híreljem meg
hiutt
ispotály
kirekesztette az eszit
krákocska
lapi
lezurrannak
liváda
majmuca
majtig
málé
mámé
maskurálta
megjön
megkeccerítette
megkujakolt
metrára
minden módú
mond
ne máj
nem kaptam hírt
nuntások
nyámok
nyírásza
odály
ográda
pakurilla
purgator
rokolya
savanyólé
sárig
süringet
szerelmetesen hordoztam magamot
szemeimet nem tudtam hordozni
szirmák
szóba
táté
tesznek szót
tőtés
trépcséken
tudó

vackorfa
vette kacagságra
vigyázkodtam
vigyítsük
vivora

gatya
gereblyézték
ruha, öltözék
udvaroltatás, udvarlás
hússütő rostély
harmadszor
hátaát fordít
földre, mezőre (itt)
mondjam el
hívott
kórház
megbolondította
ágacska, gallyacska
levél
leomlanak
fazor, gyümölcsös
majom
majdnem vagy majd
kukoricalisztből főtt étel
anya
festette
meggyógyul
megkészerizte
megvert ököllel
méterre
mindenféle
(itt) a halott túlvilági állapotáról tájékoztat
ne még
nem vettem észre
lakodalmások
rökonok
menyasszony
szoba
udvar
pakura, nyersolaj
purgatórium
köntös, ruha
savanyú káposzta leve
sárga
forgat
kedves voltam
szemeimet nem tudtam nyitva tartani
drótok
tűzhely
apa
rágalmaznak
nyitott folyosó
lépcsőkön
aki tud földöntúli dolgokról, lényekről,
halottak lelkeivel kapcsolatot tud teremteni
körtefa
kinevette
nézelődtem
vegyítsük, keverjük
hegedű